

РЕШЕНИЕ

№ 1469

гр. София, 18.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 14-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на пети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ася Събева

Членове: Елена Тахчиева
Кристина Филипова

при участието на секретаря Таня Ж. Петрова Вълчева
като разгледа докладваното от Ася Събева Въззивно гражданско дело № 20231000502060 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение № 30/06.04.2023г. постановено по т.д. № 77/2021 г. по описа на
Окръжен съд Враца, ГО, е частично уважен иск с правно основание чл.432 КЗ вр.чл.52 ЗЗД, като ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД, е осъдена да заплати на Л. А. Б., ЕГН *****, действаща лично и със съгласието на своята майка Н. П. И., сумата от 25 000 лв., представляваща обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди от ПТП, настъпило на 06.06.2020г., причинено от водач на МПС, за което е налице валидно сключена с ответника застраховка „Гражданска отговорност“, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 29.10.2020 г. до окончателното ѝ изплащане.

Със същото решение е отхвърлен искът за неимуществените вреди за разликата над 25 000лв. до предявения размер от 70 000 лв., като неоснователен в тази част.

Присъдени са разноски, като ЗК „Лев Инс“ АД е осъдена да заплати в полза на адв. Н. Н. Д. сумата от 3180 лв. с вкл. ДДС представляваща възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство, съобразно уважената част от иска, а в полза на ОС-Враца д.т. в размер на 1000 лв. /хиляда лева/, както и направените за сметка на бюджета на съда разноски в размер на 107,14 лв. , съобразно уважената част от иска, на основание чл.78, ал.6 ГПК.

По компенсация и на основание чл.78, ал.3 ГПК Л. А. Б., действаща лично и със

съгласието на своята майка Н. П. И., е осъдена да заплати на ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД, сумата от 559,28 лв., представляваща разноски за възнаграждение на вещо лице, депозит за свидетел и юрисконсултско възнаграждение, съобразно отхвърлената част от иска.

В срока по чл.259 ГПК срещу решението е депозирана въззивна жалба от ищцата по делото.

Жалбоподателят-ищец Л. А. Б., действаща лично и със съгласието на своята майка Н. П. И. оспорва решението в неговата отхвърлителна част за разликата над присъдените 25 000 лв. до предявеният размер от 70 000 лева. Посочва, че сумата от 25 000 лв. е занижена и не кореспондира с реално установения обем от болки и страдания. Посочва, че на 06.06.2020г. в резултат на ПТП претърпява средни телесни повреди, изразяващи се в счупване на лява ключица, причинило трайно затруднение на движенията на горен ляв крайник за период от около 2 месеца, счупване на долното рамо на лявата срамна кост на таза, което увреждане е причинило трайно затруднение на движенията на долен ляв крайник за около 2 месеца, травма на пикочния мехур, охлузване и кръвонасядане на главата и охлузвания в областта на долните крайници. На 09.06.2020г. е извършена операция на таза - закрито наместване на фрактура без вътрешна фиксация. Страда от изключително силни болки в областта на рамото, лявата ръка, таза и левия крак. С особено висок интензитет тези болки са през първите седмици след инцидента и след претърпяната операция на таза. Поради травмите си и ограничението в движението на левия крак и лявата ръка Л. Б. няма възможност да се грижи сама за себе си, включително за обикновени битови нужди, а е принудена да разчита на помощта на своите близки. В продължение на месеци ищцата е била прикована на легло и не е била в състояние да ходи на училище, да излиза, да се вижда с приятелите си. Всичко това предизвиква у нея чувство на тъга, отчаяние, непълноценност и неудовлетвореност. Също така следва да бъде отчетена крехката възраст на пострадалата към датата на деликта - само на 13 години, както и инфлационните процеси в страната. Моли за увеличение на размера на обезщетението до 70 000 лв. Претендира разноски.

Въззиваемата страна ЗК „Лев Инс“ АД оспорва жалбата и моли съда да потвърди решението в обжалваната му част. Посочва, че определената от съда като справедлива сума е адекватна и съразмерна с претърпените от ищцата болки и страдания. В съответствие с представените и приети по делото доказателства, в първоинстанционното решение относно претендираната сума правилно е определен размера на дължимото от застрахователя обезщетение по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите по повод ПТП, настъпило на 06.06.2020 г., посочено в сключеното споразумение по НД като състояло се „късно вечерта“, в тъмната част на денонощието като е присъден дори завишен размер на обезщетение за травмите на пострадалата, на 13г., непридружена, във връзка с които са претърпени неимуществени вреди. При определяне на обема на обезщетението съдът е съобразил, че съобразно приобщената по делото КСМАТЕ се установява, че Л. Б. е получила увреждане, обуславящо медико-биологичния характер на възстановена напълно по-бързо от обичайните срокове средна телесна увреда, като е посочен периода на възстановяване на пострадалата и претърпените негативни усещания, както и обективното й

състояние към настоящия момент и към момента на настъпване на вредата. Посочено е, че ищцата още при приема в СМЕ е в задоволително общо състояние, без особености в коремните органи и параклиниката като е извършена мануална репозиция на счупването. При личния преглед е установено, че е без особености на соматичния статус и похоката, възстановителния период е протекъл благоприятно, дори по-бързо от обичайните срокове. Актуалното здравословно състояние е добро и не са налице остатъчни последици от уврежданията. Претендира юрисконсултско възнаграждение за производството и пред настоящата инстанция.

Софийски апелативен съд, действащ като въззивна инстанция, след като разгледа жалбите и обсъди събраните доказателства, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с иск с правно основание чл. 432 ал.1 КЗ вр.чл.45 и чл.52 ЗЗД.

Ищцата Л. А. Б., действаща лично и със съгласието на своята майка Н. П. И. твърди, че на 06.06.2020г. около 21:50ч. в гр.Враца, на кръстовището на ул. „Екзарх Йосиф“ и ул. „Ген.Леонов“, вследствие на неправомерно движение на л.а.„Пежо 307“ рег.№ *****, управляван от Б. И. Б., настъпва ПТП с пресичащата пешеходната пътека Л. Б. на 13г. В резултат са й причинени телесни увреждания, изразяващи се в счупване на лява ключица, причинило трайно затруднение движенията на горен ляв крайник за период от около 2 месеца; счупване на долното рамо на лявата срамна кост на таза, което увреждане й е причинило трайно затруднение на движенията на долен ляв крайник за около 2 месеца; травма на пикочния мехур; охлузване и кръвонасядане на главата и охлузвания в областта на долните крайници. Непосредствено след инцидента ищцата е приета по спешност в МБАЛ „Христо Ботев“ АД, а няколко часа по-късно е откарана с екип в УМБАЛСМ „Н.И.Пирогов“ ЕАД-гр.София. На 09.06.2020г. е извършена операция на таза, изразяваща се в закрито наместване на фрактура без вътрешна фиксация, като е изписана на 10.06.2020 г. След инцидента Л. Б. изпада в шок, не си спомня случилото се, объркана е и психомоторно възбудена. Страда от изключително силни болки в областта на рамото, лявата ръка, таза и левия крак, които са били с особено висок интензитет през първите седмици след инцидента и след претърпяната операция на таза. Крехката възраст и слаба психика на все още подрастващата Л. Б. довели до особено силен интензитет на описаните негативни усещания и емоции от тежкия инцидент. Претърпените увреждания драматично променили живота й, като до момента на инцидента тя е била едно активно и радостно дете, а след него животът й се променя изцяло в отрицателна посока. На 29.10.2020 г. ищцата е депозирала извънсъдебна претенция за изплащане на застрахователно обезщетение за претърпени неимуществени вреди, за което е била образувана щета с № 0000-03-20-7719/30.10.2020 г. Претендира обезщетение в размер на 70000 лв., за причинените неимуществени вреди, ведно със законните последици, считано от 29.10.2020г. и направените по делото разноски. Ответникът ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД оспорва изцяло предявения иск по основание и размер. Оспорва се посоченият механизъм на ПТП и изключителната вина на водача на л.а. „Пежо

307“, с рег.№ *****, като се релевира възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалата, която е пресичала пътното платно без придружител, като е навлязла на платното внезапно при ограничена видимост между спрели автомобили, в тъмната част на денонощието, с тъмни дрехи, с което е нарушила разпоредбата на чл.113, ал.1 ЗДвП. Оспорва се налично неизпълнено задължение за надзор на непълнолетно дете на основание чл.125, ал.1 СК, от страна на родителите. Моли за отхвърляне на иска като неоснователен и недоказан, алтернативно, в случай че се установи съпричиняване от ищцата, за намаляване на размера на обезщетението на осн. чл.51, ал.2 от ЗЗД. Претендира направените по делото разноски.

От фактическа страна се установява, че на 06.06.2020г., късно вечерта в гр.Враца, на пешеходна пътека на кръстовището на бул. „Екзарх Йосиф“ и ул. „Ген.Леонов“, при управление на л.а., „Пежо“, модел „307“, с рег.№ ***, след като е нарушил правилата за движение, регламентирани в чл.119, ал.1 ЗДвП, при приближаване на пешеходната пътека, находяща се на кръстовището на бул., „Екзарх Йосиф“ и ул., „Ген.Леонов“, не е спрял и не е пропуснал преминаващата по пешеходната пътека Л. А. Б., вследствие на което я е блъснал с предната дясна част на автомобила, при което по непредпазливост ѝ е причинил средни телесни повреди, изразяващи се в счупване на лява ключица, с което ѝ е причинено трайно затруднение на движенията на горен ляв крайник и счупване на долното рамо на лява срамна кост, с което ѝ е причинено трайно затруднение на движенията на долен ляв крайник.**

Горното се установява от споразумение, сключено между прокурор при РП-Враца и Б. И. Б., по НОХД № 754/2021 г. на РС - Враца, одобрено с протоколно определение от 04.08.2021г. на основание чл.384, ал.1, вр. чл.382, ал.6 НПК, с което обвиняемият Б. И. Б. се е признал за виновен в извършено престъпление по чл.343, ал.3, б., „а“ вр. ал.1, б. „б“, вр. чл.342, ал.1, вр. чл.55, ал.1 НК, за това, че е нарушил правилата за движение, визирани в разпоредбата на чл.116 ЗДвП /"Водачът на ППС е длъжен да бъде внимателен и предпазлив към пешеходците, особено към децата, към хората с трайни увреждания, в частност към слепите, които се движат с бял бастун, към слепо-глухите, които се движат с червено-бял бастун и към престарелите хора"/ и чл.119 ал.1 ЗДвП/ „При приближаване към пешеходна пътека водачът на нерелсово пътено превозно средство е длъжен да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре"/, /л.134/

Съгласно чл.300 ГПК влязлата в сила присъда е задължителна за гражданския съд досежно деянието, неговата противоправност и вината на дееца.

От заключението по допуснатата авто-техническа експертиза/л.206/, кредитирано от съда като обективно и компетентно дадено и неоспорено от страните, се установява, че **мястото на удара между л.а., „Пежо 307 и пешеходката е настъпил в района на пешеходната пътека**. На 06.06.2020г. около 21:50ч. в тъмната част на деня при ясно време и нормална видимост л.а., „Пежо 307“, управляван от Б. Б., се е движил в дясното платно за движение на бул., „Екзарх Йосиф“ в посока към жп гара Враца, **приближавайки към кръстовище с ул.**

„Ген.Леонов“, с включени къси светлини на фаровете. От техническа гледна точка водачът е имал възможност да възприеме пешеходката, като опасност, в момента, в който я е видял да се движи попътено на платното за движение, осветена от светлините на фаровете. Водачът на л.а. не е имал ограничаващи препятствия в района на местопроизшествието, като разстоянието на видимост, определено от осветеността на фаровете на автомобила, е било около 50 метра. Приближавайки към кръстовището с ул.„Ген.Леонов“ водачът, **за да избегне преминаване през изкуствената неравност, монтирана преди пешеходната пътека на кръстовището, е преминал от дясното в лявото срещуположно платно за движение.** В същото време пешеходката Л. Б. е предприела пресичане на платното за движение на бул. „Екзарх Йосиф“ от ляво надясно по пешеходната пътека тип М8.1. Лекият автомобил, достигайки до мястото на удара е блъснал пешеходката с предната си дясна част в района на лявото платно за движение на пешеходната пътека.

След удара автомобилът е продължил движението си напред с отклонение в ляво, напускайки платното за движение и преминал през левия тротоар, след което се е върнал обратно на платното за движение, като се установил в дясното платно с предната си част, насочена по посоката на огледа. При огледа не са установени спирачни следи, отложени по платното за движение от л.а. преди мястото на удара с пешеходката. Скоростта на движение на л.а. преди ПТП и в момента на удара е била около 60 км/ч. Видимостта на пешеходката преди настъпилото ПТП е била нормална и неограничена от други МПС и препятствия във всеки един момент. Пешеходката е предприела пресичане на пътното платно от ляво на дясно по посока на движение на л.а.„Пежо 307“, като се е движила с бърз ход по пешеходната пътека тип М8.1. В определен момент, достигайки средата на лявата лента по посока на движението на л.а. и виждайки, че автомобилът няма да спре, **е решила да тръгне назад и да се върне отново на тротоара.** В момента, в който е тръгнала назад е настъпил удара с лекия автомобил. Според вещото лице, пешеходката е имала възможност да забележи приближаващия се към пешеходната пътека л.а.„Пежо 307“, по светлините на фаровете, тъй като автомобилното и пешеходното движение по време на произшествието не е било интензивно. Тя е забелязала процесния автомобил още когато се е намирала на тротоара преди да предприеме пресичане на платното т.е. имала е възможност от техническа гледна точка да предотврати произшествието, ако е изчакала л.а. да премине преди нея, след което да предприеме пресичане. В резултат на получения удар под масовия център тялото на пешеходката се е повдигнало нагоре и плъзвайки се по предния капак на автомобила се блъснало в предното панорамно стъкло, след което под действието на ударния импулс е отхвърлено напред и в дясно по посока на движението на л.а. „Пежо 307“.

Дължината на опасната зона за спиране на л.а. при движение с определената скорост от около 60 км/ч. в условието на произшествието е била около 42 метра. Следователно опасната зона на спиране е по- малка от отстоянието, на което се е намирал от мястото на удара в момента на възникване на опасността, което е 50 метра. Следователно пешеходката не е попаднала в опасната зона на спиране при движение със скорост от 60 км/ч. **В този смисъл водачът е имал техническа възможност да предотврати настъпилото ПТП,**

ако е предприел своевременно аварийно спиране при възникване на опасността.

От заключението по допуснатата съдебно-медицинска експертиза/л.201/, кредитирано от съда като обективно и компетентно дадено и неоспорено от страните, се установява, че в резултат от настъпилото ПТП ищцата е получила следните травматични увреждания: счупване на лява ключица, счупвано на долно рамо на лявата срамна кост на таза и охлузване на долните крайници. Лечението, което е предприето в УМБАЛСМ „Н.И.Пирогов“ е неоперативно, като възстановителният период от протекъл благоприятно. Ищцата е търпяла болки и страдания с интензивен характер за този вид травми, непосредствено след произшествието и по време на възстановителния период, като същите постепенно са намалели и изчезнали. Вещото лице сочи, че към настоящия момент ищцата търпи болки в областта на ляво рамо и лява ТБС при промяна на времето и при физически натоварвания по анамнестични данни от същата. Възстановителният период за този вид травми е от порядъка **на 2-3 месеца**, като уврежданията подлежат на пълно възстановяване. Според вещото лице актуалното здравословно състояние на ищцата е добро и към момента ***не са налице остатъчни последици от получените увреждания***. В о.с.з. д-р К. пояснява, че възстановителният период от 2-3 месеца е обичаен и към момента възстановяването на ищцата е приключило, като описаните болки обичайно се получават след претоварване и обикновено отшумяват от само себе си.

По делото са ангажирани и гласни доказателствени средства - разпит на св.Б. /деликвент/, Г. и Н.а /приятелки на ищцата/, разпитани в о.с.з. на 16.02.2023г.

От показанията на св.Г., става ясно, че видяла Л. Б. около 10 дни след катастрофата, след изписването ѝ. Била с много дълбоки, черни рани по лицето и коленете, повече в лявата страна, не могла да става, ходела до тоалетна с подлога и плачела непрекъснато. Казвала, че я боли нещо долу ниско в стомаха и след това разбрала, че имала проблеми в пикочния мехур. Според свидетелката Л. се затворила в себе си и не искала да бъде посещавана, защото се притеснявала от външния си вид, била депресирана и считала, че е обезобразена. Не можела да ходи, с помощта на майка ѝ се изправяла с патерица от дясната страна. Започнала да става, за да се придвижва с патерици може би около 20-тина дни след инцидента. Имала силни болки в лява тазобедрена става и в корема, които се оказали пикочни и продължили около 2-3 месеца. Споделя, че ищцата се затворила с себе си, а преди това била много контактно момиче. Винаги се оглеждала със страх, когато пресича. Според св.Г. тази катастрофа е оставила у ищцата дълбока психическа травма. Семейството на Л. живее близо до кръстовището. Допълва, че по време на възстановителния период Л. не е ходила на училище, като не знае дали е завършила в рамките на срока образованието си.

От показанията на св. Н.а се установява, че същата е видяла Л. няколко дни след изписването ѝ от болницата и състоянието ѝ е било тежко. Цялата била в синини, краката ѝ били жълто-зелени и на дупки. Когато влязла да я види се уплашила, а ищцата виждайки реакцията ѝ се завила, за да не гледа раните ѝ. Според Физическото и психическото състояние на ищцата било много тежко. Тя не можела да мърда и да става. Хранела се с помощта на своята майка, ползвала подлога, което за едно дете е трудно за преживяване.

След като започнала да става не можела да ходи с патерица, защото нямало как да я сложи под ръката си, поради счупената ключица. Посочва, че другата ѝ ръка била добре, но в резултат на залежаването имала дискомфорт, затова майка ѝ и помагала да ходи. Физически се възстановила след около 2 месеца, но все още имала белези и синини по краката и се налагало да облича дълги дрехи, които да ги скриват. Посочва, че болките в таза са останали до ден днешен, особено след по-дълго седене на стол. Завършила учебната година, тъй като били останали само 10-15 дни до края от учебната година. Преди обичала да спортува, ходела на фитнес, в училище спортувала волейбол. Като цяло физически е възстановена, но имала някакви болешки от време на време, например при продължително седене на едно място. Доколкото е възможно и психически е преживяла катастрофата, но винаги ще остане това, че избягва да пресича по-големи булеварди.

Безспорно е наличието на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите към момента на събитието за л.а. марка и модел „Пежо 307“, рег.№ *****, управляван от Б. И. Б., сключена с ответника ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД- гр.София, с крайна дата на покритие до 11.03.2021г. С писмена молба от 29.10.2020г. ищцата е предявила претенция пред застрахователя за изплащане на обезщетение за неимуществени вреди. С писмо изх.№ 889 от 21.01.2021 г. ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД е изискала от ищцата представяне на допълнителни документи.

Няма новопредставени доказателства пред настоящата инстанция.

При така установената фактическа обстановка съдът намира следното от правна страна:

Съгласно чл.432 ал.1 КЗ Увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" при спазване на изискванията на чл.380 КЗ.

Доколкото отговорността на застрахователя по „Гражданската отговорност“ е функционално обусловена от отговорността на деликвента /причинителя на вредата/, то тя се осъществява и при наличието на всички обективни и субективни признаци на фактическия състав на непозволеното увреждане, по смисъла на чл.45 от ЗЗД. С оглед на това фактите, въз основа на които се поражда правото по чл.432, ал.1 от КЗ са: 1) валидно възникнало правоотношение по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ между застрахователя и деликвента; 2) настъпване на застрахователно събитие - ПТП; 3) претърпени вреди в резултат на настъпилото застрахователно събитие; 4) предпоставките по чл.45 ЗЗД - противоправно деяние; вина; вреди и причинно-следствена връзка между поведението на деликвента и причинените вреди.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните доказателства намира, че е налице кумулативното наличие на елементите от фактическия състав на чл.432 КЗ вр.чл.45 ЗЗД, ангажиращи отговорността на застрахователя за обезвреда на настъпилите за ищцата в резултат на деликта неимуществени вреди. Влязлата в сила присъда, както и одобреното споразумение по чл.381 НК, се ползва със сила на пресъдено нещо единствено за

изчерпателното посочените в чл.300 ГПК обстоятелства, т. е. тя е задължителна за съда, разглеждащ гражданскоправните последици от конкретното деяние, но само относно това дали то е извършено или отрецено, дали е противоправно и дали деецът е виновен.

С отговора на ИМ, застрахователят прави възражение за съпричиняване от страна на пострадалата, което се изразява във факта, че дете на 13 години пресича пътното платно без придружител в тъмната част на деня с тъмни дрехи т.е. за неупражнен надзор от страна на родителите по смисъла на чл.125 СК, тъй като ако ищцата е била придружена от пълнолетен придружител, същият би съобразил скоростта на движение на л.а. и не би пресякъл пътното платно т.е. ищцата не притежава необходимия житейски опит при приближаващо МПС с включени фарове, което не намалява своята скорост, да не предприема пресичане и да изчака преминаването на автомобила.

Горното възражение остава недоказано пълно и главно в рамките на процеса от страна на застрахователя, тъй като ПТП настъпва на пешеходна пътека малко преди кръстовище в град, а ищцата е на 13 години.

Правилни са изводите на първа инстанция, че след като е започнала пресичането на платното за движение по пешеходната пътека, възражението е лишено от смисъл, доколкото самият закон го изключва - чл.119, ал.5 ЗДвП. Това е така, защото за приложимостта на тази специална норма спрямо общата по чл.51, ал.2 ЗЗД са достатъчни две предпоставки: 1) пешеходецът да се е намирал на обозначена пътна маркировка „пешеходна пътека“ и 2) водачът да е превишил разрешената максимална скорост за движение или да е нарушил друго правило на ЗДвП, имащо отношение към произшествието.

Възражението би било основателно само ако детето е предприело пресичане на пътното платно при нарушаване на правилата за движение на пешеходци, установени в разпоредбата на чл.113 ал.1 т.1 ЗДвП, към която препраща, ал. 2 - за пресичане на пешеходци по двулентови двупосочни пътища в населените места, **когато в близост до пешеходците няма пешеходна пътека**, които са длъжни преди да навлязат на платното за движение, да се съобразят с разстоянията до приближаващите се пътни превозни средства, а приносът на родителите се състои в нарушение на задължението по чл.125 ал.3 СК да осигуряват постоянен надзор по отношение на своето малолетно дете. При осъществяване на дължимия родителски контрол, придружаване на детето да пресече пътното платно и спазване на правилата за движение на пешеходците, включително съобразяване с разстоянието на приближаващото се МПС и с неговата скорост на движение, не биха възникнали условия за настъпване на ПТП. В случая очевидно има нарушение на друго правило на ЗДвП, имащо отношение към произшествието, и това е чл.119, ал.1 ЗДвП: „При приближаване към пешеходна пътека водачът на нерелсово пътно превозно средство е длъжен да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре“. Това нарушение е установено въз основа на одобреното от наказателния съд споразумение по НОХД № 754/2021г. по описа на РС-Враца. В случая, пресичането на пешеходна пътека от пострадалото лице е квалифициращо обстоятелство по чл.343, ал.3, НК, прието с одобреното от наказателния съд споразумение. На основание

посочената специална норма на ЗДП се дерогира действието на чл.113 ЗДП, а това изключва съпричиняване от страна на пострадалата на основание чл.51, ал.2 ЗЗД. Водачът категорично е могъл да забележи навреме пешеходката и да предотврати удара. Тъй като ПТП е настъпило в района на кръстовище, водачът е имал специални задължения за поведение - съгласно чл. 47 ЗДВП „Водач на пътно превозно средство, приближаващо се към кръстовище, трябва да се движи с такава скорост, че при необходимост да може да спре и да пропусне участниците в движението, които имат предимство.", което не е направил в опита си да заобиколи легналия полицаи. Независимо от горното и с оглед възрастта на пострадалата - дете на 13г., шофьорът е бил длъжен да предвиди и избегне удара. Пострадалата е пресякла на указано за целта място, на пешеходна пътека. В този смисъл тя не е нарушила правилата за движение по пътищата, тъй като не е навлязла внезапно на платното за движение и на място, неуказано за целта.

Гореизложените правни констатации обосновават извода за наличието на предпоставките на чл. 45 и чл. 52 от ЗЗД по отношение на причинителя на вредата, а именно: вреди, виновно противоправно деяние от страна на причинителя на вредата, причинна връзка между това деяние и причинените вреди. При това положение ищцата има правото да получи обезщетение за причинените ѝ вреди - неимуществени и имуществени .

Досежно размера на обезщетението, съдът съобрази следните обстоятелства:

В процесния случай ищцата претендира претърпени неимуществени вреди, изразяващи с в болки и страдания от факта на пълно обездвижване за **период от около 2-3 месеца**.

От изложеното по-горе, както и предвид факта, че пострадалата е дете - към датата на ПТП през 2020г. е била на 13г., че е претърпяла травматични увреждания, изразяващи се в счупване на лява ключица, счупвано на долно рамо на лявата срамна кост на таза, травма на пикочния мехур, охлузване и кръвонасядане на главата и охлузвания в областта на долните крайници. Същата на 06.06.2020 г. е била приета по спешност в МБАЛ „Христо Ботев“-гр.Враца, като впоследствие е хоспитализирана за период от 4 дни /07.06.2020г. до 10.06.2020г./ в УМБАЛСМ „Н.И.Пирогов“. Лечението е неоперативно, извършена ѝ е мануална репозиция на костната увреда под местна анестезия и рентгенов контрол. Тези телесни увреждания са довели до временно разстройство на здравето, неопасно за живота, причинили са ѝ болки и страдания. Общо лечебният и възстановителният процес за всички травматични увреждания при ищцата е **продължил 2-3 месеца**, като през този период качеството ѝ на живот е било влошено. Вследствие на травмите си ищцата е търпяла за периода на възстановяването си болки и неудобства, трудности при движението, нуждаела от чужда помощ за ежедневните си битови и санитарни нужди. След изписването ѝ от болницата за нея се грижела нейната майка, тъй като ищцата е била е поставена на постелен режим, като ѝ е било невъзможно да се обслужва сама. След преглед на пострадалата от вещото лице на 17.01.2023г. са констатирани леко ограничени движения в ляво рамо. Към настоящия момент продължават се появяват болки в областта на ляво рамо и лява ТБС при промяна на времето и в случаи на физически натоварвания, което се потвърждава от свидетелските показания и от вещото лице по СМЕ. Възстановителният период за този вид

травми е от порядъка на 2-3 месеца, като според вещото лице уврежданията подлежат на пълно възстановяване. Няма медицински данни за други негативни последици или усложнения от травматичните увреди. Ищцата е претърпяла неимуществени вреди, изразяващи се в болка и страдание, както физически, като пряка и непосредствена последица от виновно извършеното противоправно деяние от делинквента, така и психически - посттравматично разстройство, изразяващо се в повтарящо преживяване на катастрофата, силен страх в резултат от претърпения инцидент и телесните увреждания от него - непосредствено след произшествието плачела от страх и болка, а впоследствие сънувала кошмари, страхувала се да върви пеша. Неминуемо детето е изпитвало притеснение и стрес от претърпяното произшествие, почувствало се е потиснато и несигурно как ще бъде възприето от околните поради видимите травми по тялото.

С оглед определяне справедливия размер на дължимото обезщетение за претърпени неимуществени вреди, САС намира, че същото следва да бъде определено общо на 40 000 лв., които към 2020г. са напълно адекватни на присъжданите обезщетения с оглед икономическата конюнктура.

С оглед гореизложеното и при частично несъвпадане изводите на първа и настоящата инстанции решението следва да бъде частично отменено в отхвърлителната му част - за неимуществени вреди за горницата над 25 000 лв. до 40 000 лв. ведно със законните лихви за периода от 29.10.2020г. /датата на връчване на поканата/ до окончателното изплащане.

ПО РАЗНОСКИТЕ:

Обжалваем интерес от 45 000 лв.

На основание чл.78 ал.1 ГПК въззиваемата страна дължи в полза на жалбоподателката-ищца направените по делото разноски, но такива няма направени, тъй като ищцата е освободена по реда на чл.83 ал.1 т.4 ГПК.

В полза на адвокат Н. Н. Д. от Адвокатска колегия-Шумен ответникът следва да бъде осъден да заплати адвокатско възнаграждение за оказано безплатно процесуално представителство по делото на Л. А. Б. на основание чл.38, ал.2 ЗА в размер на 4620 лв. с вкл. ДДС , определено по реда на чл.7, ал.2, т.4 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и съобразно уважената част от иска.

На основание чл.78 ал.8 ГПК жалбоподателката дължи в полза на застрахователя сумата от 300 лв.

Разноските, присъдени в първа инстанция, следва да бъдат преизчислени, съобразно уважената част от иска, както следва:

В полза на адвокат Н. Н. Д. от Адвокатска колегия-Шумен ответникът следва да бъде осъден да заплати адвокатско възнаграждение за оказано безплатно процесуално представителство по делото на Л. А. Б. на основание чл.38, ал.2 ЗА в размер на 4620 лв. с вкл. ДДС , определено по реда на чл.7, ал.2, т.4 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и съобразно уважената част от иска.

На основание чл.78, ал.3 от ГПК ищцата дължи на ответника разноски съразмерно отхвърлената част от иска /30 000 лв./ Съдът на основание чл.78, ал.8 ГПК определя дължимото на ответника юрисконсултско възнаграждение съгласно чл.25, ал.2, вр.ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ в размер на 540 лв., от които ищцата дължи на основание чл.78, ал.3 от ГПК, съразмерно с отхвърлената част на иска, сумата от 231 лв. Към тях следва да се прибави и сумата от 141 лв., представляваща разноските на ответника за възнаграждение на вещо лице и депозит за свидетел съразмерно отхвърлената част на претенцията, или ищцата дължи на ответника деловодни разноски в общ размер от 372 лв..

На основание чл.78, ал.6 ГПК, ответникът следва да заплати по сметка на ОС-Враца държавна такса върху уважения размер на иска в размер на 1600 лева, както и разноските по делото за заплатено възнаграждение на вещо лице по СМЕ / 300 лева/ в редуциран размер съобразно уважената част от претенцията, или 200 лева.

Воден от горното и на основание чл. 271 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 30/06.04.2023г. постановено по т.д. № 77/2021г. по описа на Окръжен съд Враца, ГО, **В ЧАСТТА**, с която е отхвърлен иска за неимуществени вреди за разликата над 25 000 лв. до 40 000 лв., дължимата д.т. и присъдените разноски, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул. „Симеоновско шосе“ № 67А, **ДА ЗАПЛАТИ В ПОЛЗА НА** Л. А. Б., ЕГН ***** действаща лично и със съгласието на своята майка Н. П. И. гр.***, ул. „****“ *, , чрез адв.Н. Д. от АК- Шумен, разликата над 25 000 лв./двадесет и пет хиляди лева/ до 40 000 лв./четиридесет хиляди лева/ представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди от ПТП, настъпило на 06.06.2020г., причинено от водач на МПС, за което е налице валидно сключена с ответника застраховка „Гражданска отговорност“, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 29.10.2020 г. до окончателното ѝ изплащане.

ПОТВЪРЖДАВА решението в останалата му обжалвана отхвърлителна част.

ОСЪЖДА „ЛЕВ ИНС“ АД, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул. „Симеоновско шосе“ № 67А, **ДА ЗАПЛАТИ В ПОЛЗА НА** адвокат Н. Н. Д. от Адвокатска колегия-Шумен, ЕГН ***** , със служебен адрес: гр.София, бул. „Христо Белчев“ № 2, четвърти полуетаж, офис № 4, сумата от 4620 лв. /четири хиляди шестстотин и двадесет лева/ с вкл. ДДС , определено по реда на чл.7, ал.2, т.4 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за явяване пред първа инстанция, както и сумата от сумата от 4620 лв. /четири хиляди шестстотин и двадесет лева/ с вкл. ДДС , определено по реда на чл.7, ал.2, т.4 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за

минималните размери на адвокатските възнаграждения за явяване пред въззивна инстанция.

ОСЪЖДА Л. А. Б., ЕГН ***** действаща лично и със съгласието на своята майка Н. П. И. гр.***, ул. „****“ *, , чрез адв.Н. Д. от АК- Шумен **ДА ЗАПЛАТИ В ПОЛЗА НА** ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул. „Симеоновско шосе“ № 67А, сумата от 300 лв./триста лева/ юрисконсултско възнаграждение за въззивна инстанция, както и сумата от 372 лв./ триста седемдесет и два лева/ направени разноси пред първа инстанция.

ОСЪЖДА „ЛЕВ ИНС“ АД, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление: гр.София, бул. „Симеоновско шосе“ № 67А, **ДА ЗАПЛАТИ В ПОЛЗА НА ОС-Враца** сумата от 1800 лв. /хиляда и осемстотин лева/ дължима д.т. и разноси, платени от бююджета, на осн.чл.78 ал.6 ГПК.

В осъдителната част - до 25 000 лв., решението като необжалвано е влязло в сила.

Решението може да се обжалва в едномесечен срок от съобщаването му на страните с касационна жалба пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____